

Lajtos Nóra

Impromptu Dsida Jenő emlékére

Egy nyárfa alkatú harmincas fiatalember
sietett a kerten át a Károlyi Palotába---
fekete csatos táskájával kezében, fel a lépcsőn,
hogy találkozzon egykori önmagával, júniusban.

Egyenesen Kolozsvárról érkezett
a Házsongárdból jött fel a fővárosba;
az állandó Petőfi-kiállítás utáni teremben
óra emlékeznek, hogy tudniillik százéves lenne,
ha élne, de nem él, csak édegel,
méltánytalanul, megkopottan
leselkedő magányban,
versszerető bugyrokban.

Gyermekkori fotóit nézegeti:
hol a családdal, hol magában
pózol, s elmosolyodik a már-már
férfivá érett Dsida Jenőn, ki
hintalovon vágat neki az
irodalomnak s rádöbben
ez az ifjúság, mi tovaszökken.

Majd egy könnyecsepp ered
az arcán hirtelen útnak:
Melindához írott levelét futja végig
szemével – ennyi év távlatából – újra:
Szeretett Mukikám! – sóhajt fel,
de az esküvői fotó látványától
beletörődötten megnyugszik a lelke.

A *Pásztortűz*, az *Erdélyi Fiatalok* és a
Keleti Újság láttán itt megáll egy pillanatra,
s az addig szorongatott táskáját most
lerakja a parkettás padlózatra.

Készül valamire, ürügyként
idegesen megnézi óráján az időt:
sietnie kell, ki tudja:
lesz-e csatlakozás?
kiviharzik a teremből
le a lépcsőn át a parkba---

Már csak a kalapján tovasuhanó
nyárfalevelek zizegése hallatszik,
mint *angyalok citeráján a nóta*
meg az égi fény,
hazakísérni őt – évtizedek óta.

De mit őriz az otffelejttett táska?
ki tudja; talán két csattal lecsatolt,
csak megálmodni tudott, ám
soha be nem teljesített emlékké
szelídített terveket ---
Icarus sorsát vállalva.